

Sygn. akt XVII Ka 1366/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 lutego 2017 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu w Wydziale XVII Karnym-Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący: SSO Justyna Andrzejczak /spr./

Sędziowie: SSO Alina Siatecka

SSO Dorota Maciejewska-Papież

Protokolant: st. prot. sąd. Karolina Tomiak

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej Poznań Wilda Niny Tybinkowskiej-Siepsiak

po rozpoznaniu w dniu 15 lutego 2017r.

sprawy **W. R.**

oskarżonego o przestępstwo z art. 291 § 1 kk w związku z art. 64 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego Poznań – Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu

z dnia 14 października 2016 r. sygn. akt VI K 1455/14

1. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;
2. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa zwrot kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, w tym wymierza mu opłatę w wysokości 580 zł za drugą instancję.

Dorota Maciejewska-Papież Justyna Andrzejczak Alina Siatecka

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 14 października 2016 r. w sprawie o sygn. akt VI K 1455/14 Sąd Rejonowy Poznań – Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu, stosując przepisy w brzmieniu obowiązującym w dniu 12 listopada 2014 r., uznał oskarżonego W. R. za winnego przestępstwa z art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., którego dopuścił się działając wspólnie i w porozumieniu z M. K. i A. D. i wymierzył mu za nie karę 1 roku pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wysokości 100 stawek dziennych po 20 zł każda. Nadto Sąd Rejonowy uznał oskarżonych M. K. i A. D. za winnych przestępstwa z art. 291 § 1 k.k.

Wyrok ten zaskarżył obrońca oskarżonego W. R. zarzucając mu błąd w ustaleniach faktycznych oraz przekroczenie sędziowskiej swobody w ocenie zebranych w sprawie dowodów.

Mając na uwadze powyższe skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od przypisanego mu czynu, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania(k.629- 631)

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

wolności, Sąd Okręgowy dokonał weryfikacji zaskarżonego orzeczenia również w zakresie przewidzianym w art. 438 pkt 4 k.p.k. Niemniej jednak, w ocenie Sądu Odwoławczego, kary orzeczone wobec oskarżonego za rażąco niewspółmiernie surowe uznane być nie mogą, a przy tym uwzględniają dyrektywy społecznej szkodliwości czynu, którego się dopuścił, społecznego oddziaływania kary (prewencji generalnej), indywidualnego oddziaływania kary (prewencji indywidualnej) oraz dostosowania kary do stopnia winy.

Wymierzając oskarżonemu kary Sąd Rejonowy słusznie wziął pod uwagę dość wysoką wartość mienia, które oskarżony pomagał ukryć, dotychczasową jego karalność, w tym za przestępstwa przeciwko mieniu oraz popełnienie przestępstwa w konfiguracji wieloosobowej, z drugiej zaś strony to, że skradzione uprzednio przedmioty wróciły do ich właścicieli.

Na aprobatę zasługuje również stanowisko Sądu Rejonowego o niecelowości stosowania wobec oskarżonego W. R. warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej wobec niego kary pozbawienia wolności. Jak bowiem stwierdził Sąd Najwyższy w swych orzeczeniach jest to instytucja oparta na indywidualno – prewencyjnym rozumieniu celu kary oraz na poglądzie, że kara pozbawienia wolności w niektórych przypadkach nie jest konieczna dla zapobieżenia popełnieniu przez sprawcę nowego przestępstwa. Jej dolegliwość nie polega na tym, że kara jest rzeczywiście wykonywana, lecz na istniejącym przez okres próby zagrożeniu wykonaniem, mającym pełnić wobec skazanego funkcję ostrzegawczą i hamującą. Instytucja, o której mowa pozostaje zawsze prawem Sądu, ale ma zastosowanie przede wszystkim ze względu na osobę sprawcy. Na warunkowe zawieszenie kary pozbawienia wolności zasługują jedynie sprawcy, co do których istnieje pozytywna prognoza resocjalizacyjna na przyszłość. Dotychczasowa postawa i sposób życia muszą zatem wskazywać na to, że mimo niewykonywania kary, zostaną osiągnięte jej cele, a w szczególności sprawca nie powróci ponownie na drogę przestępstwa (wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 10 lutego 2000 r. II AKa 5/00 OSA 2001/1/1). Zważywszy zatem, że oskarżony W. R. był już wcześniej karany, w tym za przestępstwa kradzieży z włamaniem, a kolejnego przestępstwa dopuścił się 3 lata po opuszczeniu zakładu karnego, nie sposób byłoby przyjąć, że wobec tego sprawcy można sformułować pozytywną prognozę penitencjarną. Podkreślić przy tym należy, że wbrew twierdzeniom skarżącego okoliczności te wskazują, że dotychczas odbyta przez oskarżonego kara pozbawienia wolności nie spełniła swych celów wychowawczych.

W tym stanie rzeczy Sąd Odwoławczy, nie dopatrując się wystąpienia w sprawie bezwzględnej przyczyny odwoławczej ani podstawy do zmiany lub uchylecia orzeczenia, na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. utrzymał zaskarżony wyrok w mocy.

O kosztach sądowych za postępowanie odwoławcze orzeczono na podstawie art. 636 § 1 k.p.k. i art. 627 k.p.k., w tym o opłacie na podstawie art. 8 w zw. z art. 2 ust. 1 pkt 3 i art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych.

SSO Dorota Maciejewska-Papież SSO Justyna Andrzejczak SSO Alina Siatecka